

Salomon Ultra-Trail Hungary, alebo koniec dobrý, všetko dobré

Taká stovka v Maďarsku, nič jednoduchšie, samá rovina, behateľné kopce ako u nás, berieme. Ideálny čas a ešte ideálnejšie miesto. Kam by sme sa trepali, keď tu pod nosom dostávame takúto krásnu príležitosť. Vďaka Radovi hladké prihlásenie pre oboch.

Máta ma len štart o polnoci, čo je pre môj bežný denný režim absolútna katastrofa, keďže v tom čase už bývam v hlbokom spánku. Štart na sobotnú polnoc, prezieravo hlásim v práci na pondelok voľno na dospatie. Všetko nachystané, naložené do auta, vyrážame v sobotu popoludní. Šoférujem, odbáčam na diaľnicu smer Nitra, v duchu kontrolujem veci a zahreším. Bunda, povinná výbava, ozaj neviem načo v tridsiatich stupňoch. Ospravedlím sa Ivovi, vzdychám a na prvom exite to stáčam domov. Mimochodom u nás už začínajú dcéry vlastnú party, hudba na plné gule, kocúr nie je doma, myši majú hody.

A tak znovu smer Nitra, tentoraz ak zistím, že som niečo zabudla prisámbohu kašlem na to a kúpim v Maďarsku. Cesta ubieha parádne rýchlo, zdá sa, že všetci Slováci sú zalezení pri telkách a fandia hokejistom. Mestečko Szentendre poľahky nájdeme. Je krásne, malebné, dláždené uličky a toľko kostolíkov pokope som jakživ nevidela.

Nájdeme si skvelé miesto na parkovanie, takmer za babku do nasledujúceho večera a berieme batohy s povinnou výbavou na prezentáciu. V hale sa zvitáme s Radom a ostatnými, pokecáme a poberieme sa prejsť. Potrebujem niečo fajnšie zakusnúť, usadíme sa s Ivom do reštiky, a s doprovodom maďarskej cimbalovky objednávam halušky s vajcom. Nič rozumnejšie som nenašla. Po romantickej večeri pre dvoch sa ešte pristavíme pri našom stánku v hale, tiež ich chudákov ľutujem, že tu musia trčať, aj toto musí byť ultra náročné od skorého rána, do neskorej noci. Vraciame sa k autu, do štartu zostávajú tri hodky, že sa trošku natiahneme a podriememe. Prehadzujem sa na zadných sedadlách ako ryba na suchu. Keď konečne zadriemem Ivo otvára kufor a začína sa vážne chystať na polnočný štart.

Totálne ovalená dostávam od neho Red Bull, lebo šak dáva krídla, a pomaly sa vyvlečiem z auta aj ja. Nachystaná a prebúdzajúca sa vlečiem za našimi do stánku SUT. Vidím Lukáša, ktorý tiež ide stovku, aj Milana z rýchlej roty, teda najrýchlejšej.

Na štart nás vyprevádzajú dva páry modrých očí, Rado s maminou, táto žena má energie na rozdávanie. Vlievame sa do davu na štarte, Red Bull mi zafungoval, som nabudená, ako po osemhodinovom spánku, nával eufórie a három, kettő, egy kezdet.

Dav s bežiacimi bláznami sa rozbieha. Ja s Ivom a Lukášom zatiaľ spolu, všetci smrteľne vážni, my vyrehotaní a v družnom rozhovore cupitáme polnočným mestečkom, hajrá, vyrážame do neznáma. Teda pre mňa určite. Nikdy si neštudujem trasu a idem tam, kam ostatní. Viem len, že trasa vedie cez Pilišské vrchy . Občerstvovačky takmer každých 10 km, takže komfort nadovšetko.

S Lukášom total zábava, sme hluční, rehoceme sa, dokonca aj Ivo sa rozkecáva a to je už fakt vzácné, lebo on chodí na nemého bežca. Možno lezieme ostatným na nervy, keďže nám nerozumejú, ale neriešim a v slušnom tempe ľapkáme aj do kopca. Spomaľujem, nech to neprepálím, ale chlapci ma poslušne čakajú. Takto spolu preletíme dvadsať km ani neviem ako. Potom sa Lukáš vzdialil, a už som ho nedobehla.

A tak bežkám s Ivom v tmavých maďarských lesoch, úplne rovnakých ako u nás, mám pocit, že sa stále točím dokola. Nič len lesné cestičky hore, dole. Akurát kúštiček výhľadu na Budapešť , tak fotím.

Zatiaľ ako motorová myš, netuším kde som, teda chvalabohu na trase. Vychádza slniečko, a teraz neviem, či sa mám tešiť, lebo dosť teplá noc naznačuje ešte horúcejší deň. Teším sa na raňajky na občerstvovačke, nič, len gély, keksíky. Azandelát ja potrebujem jesť chlebíky, koláčiky, melóny....Asi som rozmazaná, uchmatnem aspoň keksíky. Niekde bude polievka, niečo sa mi marí..

Nemali by Maďari ponúkať melóny? Ale zase gély boli všade. Ja však nevyskúšaným vopred neverím a nechcem riskovať. Siaham do vrečka pre sušený zázvor, vraj to pomáha na nevoľnosť. Šliapeme do nejakého kopca.

Hore je krásny výhľad, škoda len, že neviem stále kde konkrétne som. Hore už celkom kúria, tá voda každých 10 km je skvelá, dlhšie by som ani nezvládla s dvomi fľaškami. Ide sa mi fajne, Ivo vo vedení, občas sa mi aj úplne stratí z dohľadu, ponorená vo vlastných myšlienkach. Teplo je stále znesiteľné, teším sa do Pilismarótu na polievku a snáď aj niečo iné na zahryznutie.

Polievka chutí, Ivo ma klasicky poháňa ako zdutú kozu, nie som zdutá, som spokojná, že všetky moje opotrebované súčiastky fungujú na jednotku.

Zase lezieme do lesov, chvalabohu, slniečko prikuruje. Konečne sa objavujú paradné výhľady, dokonca aj skaly. Tu kdesi sa pri mne objavil nejaký maďarský gentleman, ktorý ma chce previezť a ukazuje, kade je to najbezpečnejšie, asi mi chcel aj ruku podať, možno mu pripadáam stará a bezbranná.

Toto miesto je čarovné, konečne nejaké vzrúšo. Ivo ma čaká hore, už tam asi sedí hodnú chvíľu, aspoň ma pofotil. Tá skala vypadá všelijako.

A z tohto krásno výhľadového miesta opäť zaliezame do lesa. Nôžky už začínajú cítiť únavu, ale nič nebolí, tak sa snažím pocupkávať, kým to ide.

Vďačná za občerstvovačku, za mňa je to oáza v púšti, lebo horko je veru riadne, a keďže nie som žiadna ťava, pijem aj za troch. Majú Colu všade, momentálne je to môj života budič, ktorý ma nikdy nesklamal. Na ďalšej zastávke bude polievočka, tak to sa teším ako malé dieťa na kolotoče. Všetko ide akosi pomalšie v tom horku. Stále plávať, stále plávať, ako rybička Dory v Nemovi.

Moja milá bežecká partička z Piešťan ma sleduje a povzbudzuje. Fajný zbežík po lesnej cestičke, zrazu noha zakopne o kameň a ja letím ksichtom na zem, tzv. držkopád. Neviem kde som mala ruky, keď som pristála gebuľou o tvrdú podlahu. Vidím hviezdičky, z nosa začína tiecť fajne krv. Volám na Ivo, i keď netuším ako ďaleko je predomnou. Dobehol preplašený jak voda v hajzli, vyťahuje dezinfekčné obrúsky. „Ježiš Vandul to vypadá hrozne, musíme skončiť, takto nemôžeš ísť ďalej.“ A si tam sedkám na kraji lesného chodníčka, veru aj slzičky boli, že mám smolu, okoloidúci bežci sa pristavujú, chcú volať pomoc. Ivo mi usilovne utiera krv z nosa. Ale moja dochrámaná a tvrdohlavá kečka, má zrazu iné plány. Bolesť sa totálne vyblokovala, adrenalín sa mi rozlieva po celom tele a div sa svete, nič nebolí. Skontrolujem nohy, ruky, tie sú celé, hlavu si našťastie nevidím, oprášim sa a zdvíham ako padlý anjel. Joj normálne som sa chcela rozbehnúť a všetkých bežcov zase obehnúť, ale Ivo ma stopol, a tak s krvavým servítkom v ruke kráčam. „Aspoň na chvíľku“. Tvrdí Ivo. A mne je celkom fajne, pripadá mi ako postrelený partizán, ktorého naháňajú Nemci. Som OK, pokračujem. A začínam aj ťapkať, veď už je to len 40 km, a to je nič. Len nech ma nejaký premúdrelý maďarský záchranár neuvidí, aby ma náhodou nestiahol z pretekov. A tak dám šiltovku do čela a prichádzam na vytúženú občerstvovačku s polievkou, rajčinovou mňam, bola ako od maminky. Ak si ma aj niekto všimol, len sa spýtal či som OK, a ja všetkým o dušu tvrdím, že mi nič nie je.

To Ivovi tu nanešťastie zostáva blbo, on to slnko znáša horšie ako ja, a tak len sedí a kuká do blba, dávam mu čas a vliezam do toi toiky. Fú, no asi som si to mala odložiť do lesa.

Ivo sa troška zreinkaroval, a asi aj s úpalom pokračuje ďalej.

Vyšehrad je nádherný, prvý krát v živote som na tomto mieste, ale že tu aj riadne hitzuje, tak len šliapem kdesi do kopca, predieram sa pomedzi maďarských turistov. Prihovára sa mi nejaký bežec, či som ok. Už mi táto otázka začína liezť na nervy, aj keď to myslí dobre. Radšej sa ho pýtam koľko kopčekov ma ešte čaká a neminie. Že tri, aleže brutálne hnusáky.. A veru mal pravdu chalan. S výnimkou trasy okolo bystrinky, fakt otrasné strmáčky, kde sa tu ku*va u Húnov nabrali?

Na záver ma ešte spomaľovalo nekonečné odbiehanie do kríkov. Ker mi dere riť, šak miň ten ker, napadla mi táto „maďarská veta“.

A vďaka odbiehačkám ma zase poobehávali ďalší bežci, ale keď príroda volá, nedá sa ju ignorovať. Aj tak som vďačná telu, že funguje v 30 stupňoch, nie je mi zle, nevraciam, nebolia ma nohy, okrem klasickej únavy, križe držia pokope a ja sa pomaly ale isto približujem k Szentendre.

A kadiaľ sme vybiehali, tadiaľ pricupkávam späť. Iva som dávno odbehla, má smrteľné stavy, tak sa hádam nejako doplazí, ja už nechcem brzdiť, snáď ma črevá nezradia v tomto veľkolepom závère.

V meste všetci tleskajú a pokrikujú, hajrá, pozerajú na mňa s obdivom, ale možno sa mi to len zdá. Ja som v tomto momente najšťastnejšia žena na planéte, od dojatia, že som to dokončila sa mi tisnú slzičky. Je mi úžasne, dokonané. Game over Nestačím si to vychutnávať, keď neuniknem oku zdravotníčky a už ma berie do stanu. Neprijemná maďarská záchranárka ma chce silou, mocou zobrať do nemocnice, preboha ľudia nebláznite, vidím tu dvoch kolabujúcich bežcov, venujte sa im. Našťastie ma zachraňuje páňko z SUTH teamu, ktorý tlmočí tej neúprosnej Maďarke, že do žiadnej húskej nemocnice nechcem. Tak sa s ňou asi 15 minút naťahujem, chcem sa dostať z tohto zdravotníckeho stanu von, mám vybitý mobil, netuším, či môj Ivo neskolaboval, či je v cieľi...Tak sa chvalabohu nakoniec nejako vylížem von, a sľubujem tlmočníkovi, že si u nás vybavím CT hlavy.

Konečne som voľná, stretávam elitných slovenských bežcov, teda Majku a spolok, a rada sa k nim pripojím na langoš, stretávame Iva, blížiaciho sa k cieľu, chce sa len preplaziť do auta a ísť domov. Tak len uchmatnem langoš a lúčim sa so skvelou partičkou. Ivo sa ukladá do auta, bledý jak hruškové hovno, tak rýchlo natlačím langoš pri aute a padáme.

Šoférujem, stále v eufórii. Ivo len sem, tam utrúsi kde mám odbočiť. Narazená kečka začína bolieť, ale keď vidím Iva a jeho zelenú farbu tváre, som na tom lepšie.

Pred Nitrou ma už chytajú mikrosprávky a v hlave mi už riadne treští, Ivovi je lepšie, výmena. Prebúdzam sa doma, Ivo ma ešte hodí na urgent, protekčne vybavené CT hlavy, s negatívnym nálezom.

Sweet home, v zrkadle na chodbe zdravím Quasimoda, otváram pivo a zvalím na sedačku.

Šťastná, že som si vybavila na zajtra voľno. Milión myšlienok sa ženie hlavou, bol to opäť parádny víkend, plný zážitkov a stálo to za to. Môj ksicht teda bude prechádzať fázami modrina, modrofialovina, zelenina a žltina, a potom už ani nebudem vedieť, že som mala úraz, ale spomienky mi zostanú navždy.

Trvalo mi to 18 hodín 27 minút, siedma žena, 77. celkovo.

Ďakujem SUT, že mi dal takúto príležitosť, páčilo sa mi to veru, ďakujem aj Ivovi, že sa so mnou vláči po ultrabehoch kade, tade a že ma nakopne na dlhý tréning, keď som unavená a totálne sa mi nechce.

P.S. a mám novú prezývku Vanda panda